

Procuristische Expo Voor Beeldende Kunst

In onderstaand voorstel wordt een alternatief beschreven om kunstwerken voor een expo te selecteren.

Het voorgestelde experiment is een praktische uitwerking van “Het Procurisme, 4.11) Procuratio Cultuur”

(http://www.plasticasso.com/uploads/5/4/3/2/5432459/het_procurisme_2013.pdf)

Inleiding

Momenteel staat de curator centraal als het over de selectie van kunstwerken voor een tentoonstelling gaat.

De kunstenaar probeert de aandacht van curatoren te trekken en deze bepalen wie wel of niet in de tentoonstelling opgenomen wordt.

Dat de factoren “toeval” en “de persoonlijke smaak en voorkeur van de curator” een grote rol spelen bij deze selectie zal niemand ontkennen.

De ene keer slaagt de curator erin een goede selectie te maken, de andere keer niet. Dan blijven de bezoekers op hun honger zitten en stellen de getoonde werken teleur of bieden ze geen meerwaarde.

Het is nochtans de bedoeling dat de expo samengesteld wordt voor een publiek, dat bij voorkeur talrijk opkomt en dat de expo goed vindt. Waarom zouden we dit publiek dan niet vooraf zelf de expo laten samenstellen?

Deze actie is al een onderdeel van de promotie van het evenement. En als de potentiële bezoekers betrokken geweest zijn bij de selectie, dan zullen ze gemotiveerd zijn om de expo ook effectief te komen bekijken.

Op deze manier wordt de “democratisering” van de kunst in de hand gewerkt en komen we misschien tot interessante en vernieuwende expo’s.

Uitwerking

Een interactieve website is de basis voor de selectie van de procuristische expo.

In gespecialiseerde media, tijdschriften, op (sociale netwerk-) websites, ... wordt de selectie aangekondigd.

De kunstenaars laden foto’s in op de site en stellen hun werk kort voor.

Het toekomstige publiek kan op deze voorgestelde werken stemmen en zo bepalen welke werken in de expo zullen opgenomen worden.

Bij gebrek aan een interactieve website kan ook met een Facebookpagina gewerkt worden. Door de foto’s van de voorgestelde werken te “liken” maakt het publiek zijn keuze bekend.

Eventueel kan iemand die een stem uitbrengt een gratis toegangsticket krijgen als het werk waarvoor hij gestemd heeft, geselecteerd wordt.

De museumverantwoordelijke kan vooraf wel beperkingen opleggen van praktische aard of werken weigeren als ze niet kunnen geplaatst worden. Deze weigeringen moeten gemotiveerd worden op de site.

De geselecteerde werken worden door de kunstenaars kosteloos ter beschikking gesteld. De tweedimensionele werken worden zoveel mogelijk in standaardkaders ingeleverd. Deze kaders kunnen aan de bestaande bevestigingsystemen opgehangen worden. Er wordt geen catalogus afgedrukt. De website blijft online en kan als catalogus fungeren. Een deskundige museummedewerker of curator bepaalt in samenspraak met de kunstenaars de opstelling van de werken. In overleg kan dan bekeken worden hoe de werken het best geplaatst worden en welke werken best in interactie met mekaar gaan. De kunstenaars spreken met het museum af wanneer ze hun werk komen plaatsen/hangen/perforeren en wanneer ze het terug komen ophalen. Als de expo een privé-initiatief is, spreken de deelnemende kunstenaars een beurtrol af om de expo te openen en te bewaken.

Op deze manier blijven de werkingskosten laag en zo kan ook de ticketprijs laag gehouden worden. Een hoge toegangsprijs is niet wenselijk, want dit is voor een aantal potentiële bezoekers een reden om de expo niet te bezoeken.

Het zou ideaal zijn dat b.v. een vleugel van het museum permanent beschikbaar is voor wisselende procuristische expo's, dat die ruimte gratis toegankelijk is en dat ze ruime openingsuren en voorzieningen voor alle disciplines (installaties, performances, ...) heeft. Het zou een experimenteel dynamisch laboratorium zijn dat de interactie tussen kunst en publiek bevordert, in plaats van een steriele graftombe voor dode kunstenaars of lang vervlogen stromingen.

Slotwoord

Als we zien hoeveel kunstenaars actief zijn en hoe weinig mogelijkheden er zijn om te exposeren, kunnen we vermoeden dat er genoeg kandidaat-kunstenaars zullen opdagen om dit project te laten slagen.

Waarschijnlijk zal het moeilijker zijn om een museum te vinden dat openstaat voor een procuristisch experiment, en dat het beslissingsrecht voor de selectie wil afstaan aan het publiek.

Nochtans kan dit experiment een zekere dynamiek teweegbrengen, krijgt het museum media-aandacht en kan het drempelverlagend werken.

Of de procuristische selectiemethode een kwalitatieve expo oplevert, kan niemand op voorhand zeggen. Maar het is de moeite waard om het eens uit te proberen.